

En lluita

per una esquerra revolucionària

Construïm
l'alternativa
pàgina 4

Acabem amb el pujolisme Fem fora la dreta

Les eleccions al Parlament de Catalunya, del 16 de novembre, no són unes eleccions més.

El pujolisme ha governat Catalunya durant els darrers vint i tres anys, i durant tot aquest temps la força de Convergència i Unió (CiU) s'ha centrat en el seu líder, Jordi Pujol, que ha sabut, millor que qualsevol altre polític a Catalunya, identificar la seva persona i el seu projecte polític com el representant natural dels interessos de Catalunya.

Es parla molt, des dels mitjans de comunicació oficials, de la talla política de Pujol, de la seva visió d'home d'Estat, del seu paper en el 23-F, del seu "savoir faire" en les relacions amb el Govern central.

La realitat és que aquests vint-i-tres anys de pujolisme deixen una herència nefasta per a la majoria de catalans i catalanes.

Els mèrits que de ben segur se li atribuiran, en qüestions com la normalització lingüística, de les institucions i de la cultura catalana, no són, ni de bon tros, patrimoni de Pujol i de CiU, sinó de la lluita de molta gent a Catalunya en els darrers anys del franquisme i durant la

Les mobilitzacions, no les eleccions, són la clau.

transició, liderada per diferents organitzacions d'esquerra.

Sota l'aparença que Pujol ha governat per a Catalunya, s'amaguen vint-i-tres anys de govern de la dreta. Un Govern que ha aplicat les directrius del neoliberalisme.

L'ensenyament i la sanitat (a on la Generalitat té traspassades gran part de les competències) han sofert un procés de privatització gradual que s'ha accentuat en els darrers deu anys. L'escola

pública ha sofert una retallada d'inversions, any rera any, a costa de les subvencions a les escoles privades i concertades. La política de CiU s'ha basat en subvencionar l'ensenyament privat en lloc de crear més escola pública de qualitat, accessible per a qualsevol nen/a de Catalunya. En matèria de sanitat, Catalunya té les llistes d'espera més llargues de l'Estat espanyol i, igual que a l'ensenyament, la política ha estat de

Segueix a la pàgina 2...

desballestament dels centres públics en benefici dels centres privats, mitjançant la derivació cap a aquests dels pacients.

Aquests vint-i-tres anys han suposat també la creació d'una teranyina de càrrecs de confiança i de "gent del partit" a llocs clau de l'administració més propera als ciutadans, sobretot a llocs on CiU és hegemònica. Els casos de corrupció s'han anat succeint al llarg d'aquests anys i, malgrat que alguns han estat escandalosos, s'han tapat en moltes ocasions amb l'ajuda del Partit Popular.

El resultat de la política econòmica i social de CiU és que Catalunya ha retrocedit més del 30% respecte a Europa, com Euskadi o Andalusia, en despesa social. El producte interior brut ha caigut en picat en els darrers anys.

La tàctica de CiU de culpabilitzar de la falta d'inversions, les retallades socials i les mancances als successius governs centrals, li ha permès mantenir-se en el poder tots aquests anys i desviar el malestar cap a "Madrid", malgrat seguir i aplicar la mateixa política econòmica i social que el Partit Popular i donar-li suport en aspectes com el Pla Hidrològic Nacional.

Un govern d'esquerres

Les eleccions del 16 de novembre obren, per primera vegada en tots aquests anys,

Miris on miris, aquí no trobaràs una alternativa de veritat.

la possibilitat d'un canvi de govern, i que Catalunya tingui per primer cop des de la transició un govern d'esquerres.

A les darreres eleccions, el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) ja va superar en nombre de vots a CiU, però el sistema electoral li va permetre a Pujol formar Govern amb el suport del Partit Popular. Les eleccions municipals van ser una mostra que la majoria dels electors girava cap a opcions d'esquerra.

Les grans mobilitzacions socials dels últims anys —l'èxit de participació a la Consulta contra el Deute Ex-

tern, la campanya contra la desfilada militar, la manifestació contra el Banc Mundial, contra la Europa del Capital y la guerra, contra el Pla Hidrològic Nacional i la força del moviment anti-guerra— demostren un canvi polític al carrer.

El fet que Barcelona hagi estat la ciutat capdavantera a l'Estat espanyol en la mobilització, i l'augment de vots a les municipals d'opcions que se situen a l'esquerra del PSC, no són dos fets inconnexos, sinó la plasmació del gir a l'esquerra que gran part de la població està exigint. ●

La importància d'un canvi

Malauradament, i encara que és previsible un canvi de govern, molta gent i sobretot els i les joves, pot veure aquestes eleccions com un simple traspass de poders entre CiU i PSC.

És indubtable que el PSC, igual que el PSOE, fa molt de temps que ha acceptat totalment les regles del joc i que la seva política econòmica i social no es diferencia gaire de la de CiU. Malgrat això, el PSC representa una base social molt diferent de la que representa CiU.

Per a milions de treballadors i treballadores a Catalunya, el PSC és el referent polític de defensa dels seus interessos. Existeix la possibilitat real que Maragall guanyi les eleccions. La qües-

tió és saber amb qui pactarà per poder governar.

Fins després de les eleccions, Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) —que es perfila com la tercera força política i a la que totes les enquestes li donen un creixement espectacular— es manté en una ambigüitat, no només calculada a efectes de la campanya electoral, sinó fruit de la seva pròpia contradicció ideològica.

Mentre que es presenta com l'alternativa nacionalista real davant del nacionalisme captiu de Convergència i desafia a aquesta a que inclogui dins del seu programa la independència de Catalunya, no descarta un possible pacte de govern amb CiU. ERC és un partit

ideològicament contradictori. Malgrat el seu discurs independentista i progressista, hi conviuen nacionalistes d'esquerres i nacionalistes extremadament conservadors i racistes.

Pretén representar no només els interessos dels treballadors i treballadores de Catalunya, sinó també els de la petita burgesia. Com ha expressat el propi Carod Rovira, ERC "vol ser també el partit dels autònoms i dels petits empresaris".

Iniciativa per Catalunya-Verds-Esquerra Unida i Alternativa

En aquestes eleccions també pot tenir un paper determinant la coalició Iniciativa per Catalunya-Verds-Esquerra Unida i Alternativa (IC/V-EuiA), que igual que ERC va aconseguir millorar molt els seus resultats a les eleccions municipals.

IC/V-EUia és, ara per ara i en absència d'una alternativa electoral més antisistema, l'opció més obertament

Protesta dels i de les treballadores de Altadis contra Aznar, durant un acte electoral a Tarragona.

d'esquerres: amb un discurs de classe, que planteja la transformació social, i més compromesa —encara que de forma contradictòria i conflictiva— amb els moviments socials.

És per això que a l'esquerra revolucionària no li hauria de ser indiferent el resultat de les eleccions. Un gran nombre de vots a IC/V-EUiA representaria un suport a la opció electoral més compromesa i mostraria un gran nombre de votants disposats a no escollir als grans partits majoritaris, als que representen el discurs de les idees dominants.

Per aquests motius, des d'En Lluita, demanem el vot per a IC/V-EUiA.

Una victòria clara de la esquerra, o d'allò que s'entén com esquerra, serà un reflex de la consciència política de la gent. Que una aliança entre PSC-ERC-IC/V-EUiA pogués governar a Catalunya, seria positiu perquè representaria un cop dur per al PP. Donaria confiança dins de l'Estat espanyol a la esquerra per a les properes eleccions generals i —el que és més important— una derrota de la dreta a les urnes, per petita que sigui, donaria confiança a la gent per seguir lluitant contra la dreta i contra allò que aquesta significa.

Tot i això, un govern d'esquerres, format per PSC-ERC-IC/V-EUiA, no ens hauria de fer baixar la guàrdia. Hem d'estar alerta. Un autèntic govern d'esquerres s'ha de comprometre a aplicar realment polítiques d'esquerra i això, avui dia, significa oposar-se de forma radical al neoliberalisme, defensar i ampliar els drets socials, oposar-se a la privatització dels serveis públics, etc.

Maragall, encara que, comparat amb

altres sectors del PSOE, pugui semblar representar a un sector més progressista de la "família socialista", és un lliberal reconegut. No ens enganyem. Si el possible nou govern de coalició entre les forces d'esquerra, PSC-ERC-IC/V-EUiA, no parteix d'un programa realment progressista, acabarà perdent la confiança dels treballadors i treballadores.

L'experiència de les últimes eleccions

franceses, en les que Jospin i el Partit Socialista francès van perdre de forma humiliant les eleccions, mostra el risc que corre avui dia la socialdemocràcia que accepta, de fet i per llei, les dinàmiques de la globalització neoliberal.

El reformisme sense reformes, emmascarat sota fórmules de la Tercera Via o altres, no representa una alternativa real. ●

El canvi real

Una victòria a les urnes de les forces d'esquerra no obriria per sí mateixa la possibilitat de canvis reals.

La democràcia parlamentària és molt limitada: la immensa majoria de treballadors i treballadores estem totalment allunyats dels processos de decisió, i sobretot no hi ha cap mena de democràcia econòmica.

El poder real no està a les institucions, sinó en mans dels poders econòmics. Dins del sistema, un govern d'esquerres pot assolir canvis o millores, sobretot si existeix una pressió i una mobilització al carrer perquè les porti a terme, però el reformisme, en essència i en la pràctica, no està disposat a enfrontar-se obertament i total als interessos dels grans empresaris, del poder financer, de les multinacionals. Per això, en part, trenquen una i altra vegada les

promeses de canvis socials i econòmics defensades en els seus programes.

Per a tots els que creiem que un altre món és possible, l'alternativa per canviar el sistema no es troba a les urnes.

Tenim molt camí per endavant. Ens cal construir una alternativa política d'esquerres real que segueixi aprofundint en la resistència diària contra els atacs de la dreta, de la globalització capitalista i de l'imperialisme. Les impressionants mobilitzacions dels darrers quatre anys a Catalunya contra la Europa del Capital, contra la guerra, la vaga general del 20-J, ens mostren amb escreix la força de la mobilització social. La existència de milers de persones disposades a lluitar per un món millor, ens obre la possibilitat de construir una esquerra combativa arrelada en aquestes lluites. ●

L'alternativa al sistema es crea amb la lluita.

Construïm l'alternativa: Els nous moviments socials

L'aparició del moviment anticapitalista ha tingut els seus efectes també a Catalunya.

Les diverses campanyes que s'han anat desenvolupant durant aquests últims anys han estat molt importants per a reconstruir i enxarxar els moviments socials.

El moviments socials estant fent possibles, mitjançant l'acció, les primeres mostres de democràcia real i participativa. Amb el moviment antigüerra això va quedar palès. Les plataformes locals i les assemblees populars que van aparèixer en diferents barris i poblacions, les assemblees d'estudiants a les universitats i als instituts, així com la força i creativitat de les protestes antigüerra, són una mostra del potencial i la capacitat d'autoorganització.

De moment, encara són mostres molt embrionàries però, tot i això, evidencien l'existència d'una altra forma de fer política, de lluitar i de construir una alternativa. El moviment anticapitalista, al donar una empenta a les mobilitzacions contra la guerra, ha estat capaça

de construir plataformes unitàries amb la força necessària per a mobilitzar a tota una nova generació de nous activistes que ha entès bé la connexió entre l'imperialisme i la lluita contra la globalització, així com la necessitat d'enquadrar el rebuig al neoliberalisme amb l'acció no només global, sinó també local.

El moviment antigüerra a nivell internacional, però també a Catalunya, ha guanyat el debat sobre la brutalitat de la guerra i els seus orígens econò-

mics. Si hem guanyat aquest debat, en podrem guanyar d'altres. Per fer-ho, hem de treballar per enfortir aquests moviments socials.

És precisament d'aquí, i de la interconnexió amb la classe treballadora, d'on sorgirà l'alternativa real. El procés de reconstrucció dels moviments, i de l'aparició de nous, ha estat molt ràpid aquest últims anys. El propers mesos i anys poden ser determinants per a la construcció d'una nova esquerra anticapitalista, plural, combativa i compromesa.

En Lluita vol ser part de la construcció d'aquesta alternativa real al capitalisme. Volem formar part activa d'aquesta alternativa, al mateix temps que defensem la necessitat d'organitzacions revolucionàries i animem a totes i tots aquells activistes que vulguin a formar-ne part i a unir-se a nosaltres. ●

Posa't en contacte amb nosaltres!

Si t'interessa allò que diem, ompla i envia aquest cupó, envia'ns un e-mail a enlluia@enlucha.org o truca al 665 10 46 46. Web: www.enlucha.org

☐	Voldria rebre més informació d' <i>En Lluita</i>	
☐	Voldria col·laborar amb el grup <i>En Lluita</i>	
Nom		Si-us-plau, envia aquest cupó a:
Adreça		
C. Postal	Tel.	Apt. de correu 563, Barcelona 08080
E-Mail		(sense altra menció)

EL supp 16/11/03